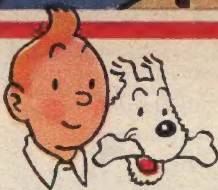

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG —
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts
45

ONS VOLLEDIG VERHAAL

RECHT IS RECHT !

EEN AVONTUUR VAN ROCKY BILL

TEKST VAN Y. DUVAL
TEKENINGEN VAN REF

IN het jaar 1880, te Kalma City, de laatste nederzetting tegen de rand van de gebieden welke nog aan de Roodhuiden toebehoren. Op de grens ziet men hier en daar een Amerikaans fort.

Ik heb natuurlijk niets in te brengen tegen de uitspraak van het Hof. Het getuigenis van Hooper was, jammer genoeg, formeel, maar persoonlijk heb ik je steeds voor onschuldig gehouden!
Dank je, sheriff !

Kathleen ! Kinderen !
Betty, Ted! Daar is vader !

Gedurende die zes lange maanden heb ik al onze spaarcenten moeten gebruiken !
Dat is niet erg! Ik ga weer met moed aan het werk doch, ik zou deze verwenste stad willen verlaten !

Rocky Bill verdraagt het niet, dat men hem en zijn familie met de vinger nawijst, en hij verlaat het stadje om aan de overzijde van de bergen zijn fortuin te beproeven.

De dieven verlaten ons ? Uitstekend! Dan zullen we voortaan alleen nog met eerlijke mensen te doen hebben !
We spreken elkaar nog wel, Hooper, en dan zul je niet aan het langste eindje trekken. Reken daarop !

Ik geef je de goede raad nooit weer een voet in het stadje te zetten ! En hou vooral je neus uit mijn zaken, want... ik schiet een vlieg dood op een afstand van dertig meter !
Je maakt me niet bang, Hooper ! En snoef maar niet te veel met je schutterstalent !

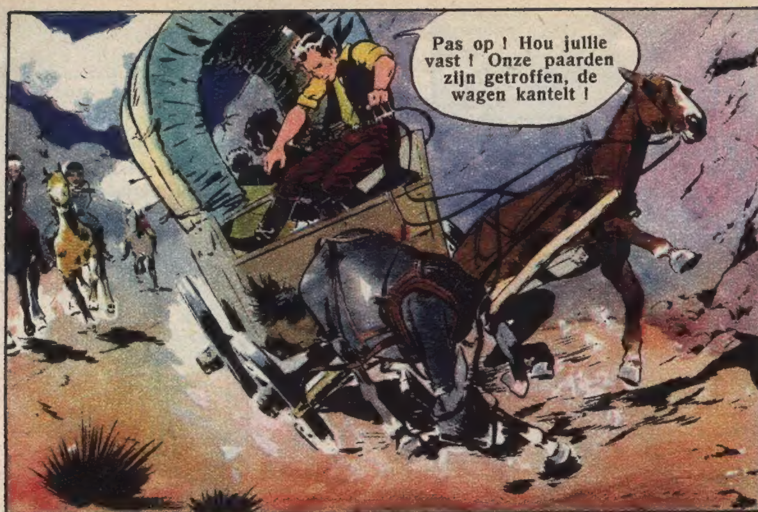

Ik had hem natuurlijk dadelijk de mond kunnen stoppen maar zo dicht bij de stad zou het te gevaarlijk zijn. Onze vrienden, de Apachen, zijn verwittigd en zullen dat zaakje voor mij wel opknappen!

Drie uur later is de tocht door de enge vallei ten einde en komen ze op de vlakte...

OOO-HOE !

Verdraaid! De Apachen!

Op de hielen gevolgd door de Roodhuiden, schieten de paarden van Rocky Bill vooruit. Het is echter een hopeloze strijd...

Pas op ! Hou jullie vast ! Onze paarden zijn getroffen, de wagen kantelt !

Het is een wonder dat niemand gekwetst werd, Kathleen !
Ja, Bill, en wat een geluk dat die wilden slechts over drie of vier geweren beschikken...

En zeggen dat Fort Washington slechts op drie mijl van hier ligt. Ginds, achter de heuvels zijn we veilig !

Wat ga je doen, Teddy ?
Kom terug, jongen !

Ik galoppeer naar het fort en verwittig de kolonel !

Teddy, Teddy, het is een dwaasheid !

Maar de wakkere knaap is weldra buiten schot en hij rijdt in woeste galop naar het fort; daar ligt immers de redding !

Een half uur later...
M'n munitie gaat er aan... Teddy zal ten minste gered zijn !

Klaroengeschal ! Daar zijn de soldaten !

Spaar de munitie ! Met de blanke sabel... Chargeer !

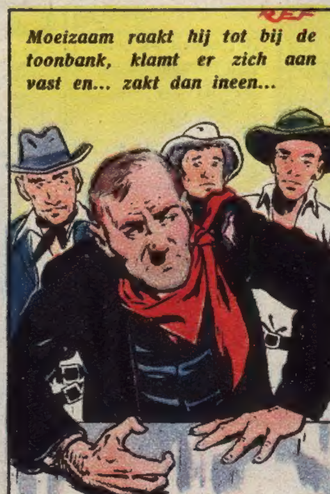

Volgende week: DE WRAAK VAN DE CHEYENNES

JE KRIJGT MIJN MECCANO

VOOR enkele weken sprak ik je over het geval van een dappere zieke jongen, die nu als sinds meer dan twee jaar met verlamde benen te bed ligt, maar nog de moed niet verloren had en schreef : « Ik wanhoop niet. Ik heb geduld. » Met die woorden gaf hij ons allen een les in levensmoed. Een andere Kuifjeslezer, die met een van onze prijsvragen een mooie prijs had gewonnen, vroeg me of ik zijn prijs niet aan die ongelukkige maar moedige jongen wou bezorgen.

Dit edelmoedig gebaar heeft onze zieke lezer ten zeerste getroffen. Hij heeft ondervonden dat vriendschap tussen Kuifjeslezers, zelfs al kennen ze mekaar niet, geen ijdel woord is.

Dezer dagen kreeg ik weer nieuws van de kliniek waar de verlamde lezer verzorgd wordt. Hij schreef me dat hij sinds drie maanden in correspondentie is met een Kuifjeslezer, en dat hij verleden Zaterdag het bezoek van zijn correspondent had ontvangen. Zijn vriend was niet met lege handen gekomen. Hij had zijn mooie Meccano Nr 3 aan zijn bedlegerige correspondent geschonken !

Dergelijke feiten doen me steeds groot genoegen, want ze zijn het beste bewijs dat er nog vele jongens zijn met een goed hart en dat alle Kuifjeslezers een grote familie uitmaken die deelt in elkaars lief en leed.

Kuifje

Hou je van dieren?

ONS TERRARIUM

JA, wij hebben een terrarium en, beste Kuifjesvrienden, waarom beginnen jullie daar ook niet mee ? Wij hebben een vijftal grasgroene boomkikkers die met hun kleverige pootjes wachten op dikke, levende vliegen en spinnen en een paar snelle hagedisjes, die zenuwachtig rondkruipen en delen in de buit. De schuchtere hazelworm steekt loerend het slangenkopje uit het mos, spiedend naar slang of worm. Een kleine pad met vinnige oogjes en bliksemvlugge tong, een waterkikker en enkele salamanders, die slechts 's avonds hun buikje komen vullen. Bezoekers staan verbaasd dat je zo vertrouwelijk omgaat met die voor hen « vieze » en « giftige » diertjes. Als het koude seizoen nadert, zette we de flink gevoederde dieren in een plaats waar geen vorst aan kan, daar houden ze hun winterslaap.

Paul en Erwin EMBRECHTS, van Hoogstraten.

Schrijf ons een kaartje, wij sturen het album !

Onze Brievenbus

ARIE GRAUWELMAN VAN IJMUIDEN-OOST, HOLLAND, *schrijft me : « Ik ben inderdaad zeer «verrukt» over uw blad. Nog nooit te voren heb ik zo'n blad in mijn bezit gehad. Met groot verlangen sta ik des Zaterdags voordat ik naar de school ga op de post te wachten, zo blij ben ik met «Kuifje»...» Ik hoop dat je nog veel plezier zult beleven aan « Kuifje », Arie, en dat je verschillende nieuwe lezers zult werven voor ons blad. Hartelijk.*

REMI DE KEUKELEIRE VAN VAULX, HENEGOUWEN, *schrijft me dat hij toch zo blij is iedere week « Kuifje » te ontvangen en dat hij ons blad boven alle andere verkiest, die hij reeds in handen heeft gehad.*

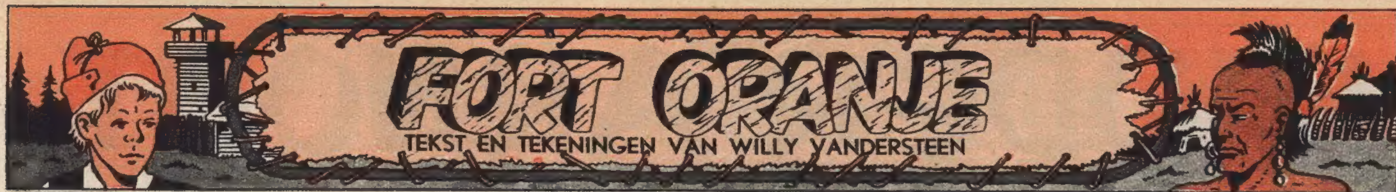
EDMOND CARLIER, VAN ST-STEVENS - WOLUWE, *was ook tevreden, want hij kreeg gans onverwachts van Kuifje een kaartje dat hem een gelukkige verjaardag wenste. Hij van zijn kant wenst « Kuifje » ook nog een lang en gelukkig bestaan.*

JEAN VANDEVIJVERE VAN MOLENBEEK - BRUSSEL, *leest « Kuifje » sedert verschillende jaren. Hij vindt het verjongde blad zeer interessant en verklaart dat het haast niet mogelijk is te zeggen welk verhaal het boeiendst is. Hij houdt echter meer van moto's dan van auto's en vraagt dat « Kuifje » ook de motoliefhebbers zou willen bedenken. Je krijgt je zin, Jan. Hartelijk.*

ROGER VAN KERKHOVEN VAN ANTWERPEN, *is gelukkig. Hij heeft niet veel vrienden, en heeft nu, dank zij onze correspondentiebemiddeling een vriend gevonden met wie hij regelmatig briefwisselt. « Is dat niet heerlijk ? » vraagt hij. Hij besluit zijn brief met de wens dat nog vele andere Kuifjeslezers ook zo 'n trouwe correspondent mogen vinden.*

GUIDO MOBROUCK, VAN BLANKENBERG, *is vooral blij wanneer foto's van vliegtuigen in « Kuifje » staan. Voor hem kunnen er niet genoeg gepubliceerd worden. Zou jij niet eens proberen een vliegtuigmodelbouwclub op te richten in je omgeving, Guido ? Laat me dat eens weten. Ik wens je in ieder geval veel succes.*

KUIFJE (weekblad). *Redactie-Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16. — *Uitgever - Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel. KUIFJE-HOLLAND — Singel 231, Dordrecht. Tel. : 3653. Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 4 per kwartaal.

Tijl en Sluwe Vos zijn tot in het fort geraakt. Verborgen achter enkele kisten munitie, luisteren zij het gesprek van de soldaten af...

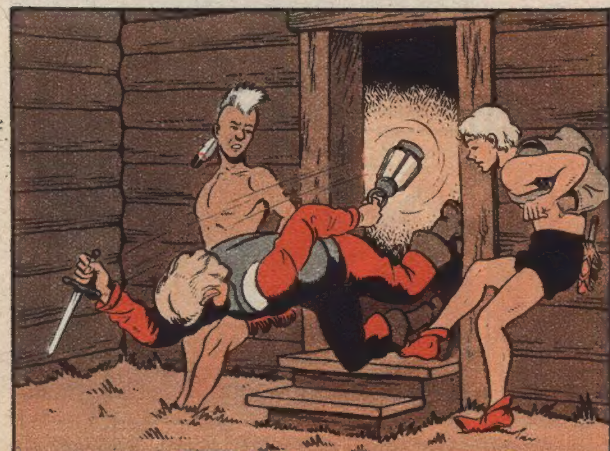

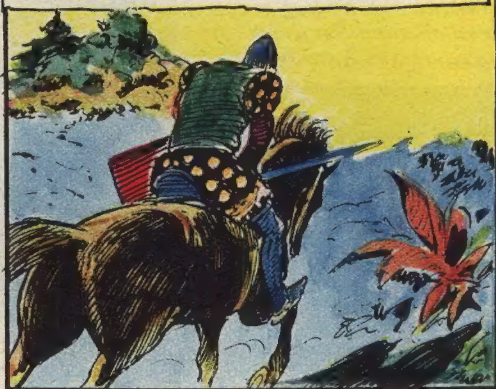
(Wordt voortgezet.)

RIDDER ARNOUT

Het leger van de Kruisvaarders werd door de Turken omsingeld. Arnout zal dwars over het slagveld rijden en trachten Godfried van Bouillon te verwittigen...

(Wordt voortgezet.)

DE UURWERKEN **Tissot**

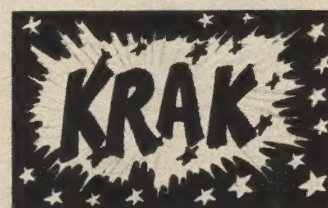
DE HERTENPATROUILLE

BIJ HET KAMPVUUR

Even later hebben de padvinders de dief vastgebonden.

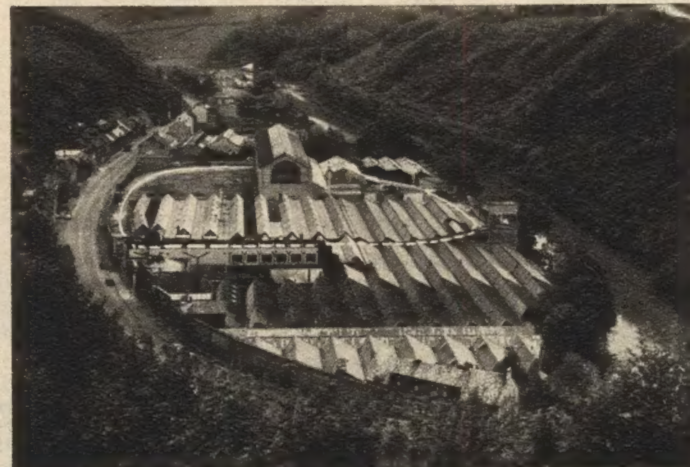

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE, ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

In de heerlijke vallei van de Vesder liggen de Imperiafabrieken van Nessonvaux waar men de Standard Vanguard, de Triumph en, sinds enkele tijd, ook de Alfa Romeo monteert. Op het dak van deze fabrieken bevindt er zich een betonnen proefbaan waar auto's kunnen getest worden.

DE AFFICHE IS VIJF EEUWEN OUD

LANG voor de boekdrukkunst was uitgevonden, werden er affiches getekend en geschilderd. Ze hadden steeds een religieuse of politieke strekking en dienden net als nu, om de openbare mening te beïnvloeden.

Een van de oudste met de hand geschreven en rijkelijk geïllustreerde affiches, wordt in Frankrijk bewaard en dateert van 1454. Weet je wat men daarop kan lezen ? Dat, al wie bijdraagt de reparatiekosten van een bepaalde brug te bestrijden alcohol voor veertig dagen krijgt !

Van de XVIe tot de XVIIIe eeuw werd het grootste aandeel van het Franse leger per affiche aangeworven. Rondreizende toneelgezelschappen en circus-artisten kregen, op aanvraag, de toelating om in de herbergen geïllustreerde reclameplaten te hangen. Kloosterorden en gilden afficheerden zich in kerken en openbare gebouwen als goede Christenen en bekwame ambachtslui en Napoleon benutte hetzelfde middel, om in woord en beeld, vergrijpen en de daarop staande straffen bekend te maken !

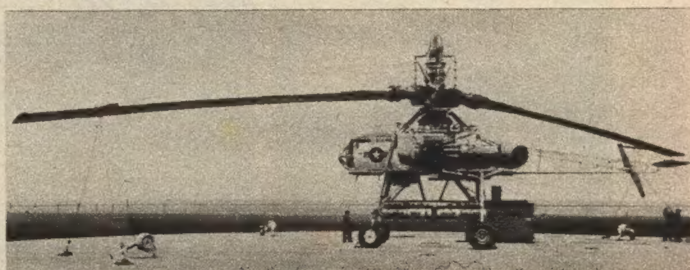
Pas na 1830 kreeg de affiche een commerciële betekenis en de eersten die er het nut van snapten waren de uitgevers en de schrijvers van romans-aan-de-lopende-band.

In 1840 zien we reclameaffiches voor warenhuizen, badplaatsen, enz., verschijnen en tal van grote kunstenaars, o.m. Toulouse-Lautrec en Manet schilderden affiches die werkelijk pareltjes zijn. In die dagen had men de affiches reeds van de muur gehaald alvorens ze goed droog waren omdat liefhebbers er tot 1.000 goudfranken voor gaven !

Indien men de statistiek mag geloven, bekeken de mensen omstreeks het jaar 1900 een affiche gedurende 20 seconden, in 1925 keek men er nog 10 seconden naar en thans nog amper 2 seconden !

POTVIS EN WALVIS ZIJN GEEN VRIENDEN

DE potvis is nauw verwant met de walvis en toch kunnen ze elkaar niet luchten. De walvis eet alleen plankton, dat zijn uiterst kleine diertjes die je zelfs met het blote oog niet kunt zien, en van zijn tanden hoeft niemand schrik te hebben. Het venijn zit 'm in de staart! Nu je weet al wel hoe machtig de staart van een walvis is, blijven we darom bij onze potvis. Hij is heel vlug en heeft een stel uiterst gevaarlijke tanden. Een potvis durft een hele school walvissen aan en om hem te ontwijken, duiken de walvissen zo diep ze kunnen. Daar kunnen ze het wel enkele minuten uithouden (om te ademen moeten ze terug boven komen want het zijn zoogdieren) en hun vijand, broeder potvis, kan niet zo diep duiken en is daarom soms verplicht de strijd op te geven.

Deze helicopter is de grootste van de wereld. Hij werd gebouwd voor het leger van de U.S.A. Bekijk eens de verhoudingen tussen het vliegtuig en de mensen !

KEIZER KAREL AT UIT DE VUIST !

DE vork is veel jonger dan de lepel en tot in de eerste helft van de XVIe eeuw was de vork een voorwerp dat slechts weinige mensen kenden en gebruikten. Keizer Karel bezat drie vorken en daarop was hij heel trots. Hij gebruikte ze uitsluitend om vruchten te eten. Vlees en groenten at hij, net als zijn hovelingen en al zijn onderdanen, uit de vuist !

VLINDERS LUSTEN... WHISKY

EEN Frans geleerde stelde een onderzoek in naar de eetlust van de vlinders en kwam daarbij tot zeer merkwaardige bevindingen. Hij sloot een dozijn wijfjes in een haag die hij met gaas omhulde en stelde vast dat ze niets tot zich namen dan een paar dauwdruppels. De mannetjes, die hij nadien opsloot, gedroegen zich heel anders : ze zochten de bloesems op wier sap het grootste alcoholgehalte bevatte en enkele vlinders toonden enige tijd nadien duidelijke tekens van dronkenschap. De geleerde zette de vlinders dan enkel druppels echte whisky vor en dat werd een echt drinkgelag. Geen enkele vlinder bleef nuchter !

Dat zou je van vlinders niet zeggen, hé !

EEN FLATER VAN BELANG

TOEN Queen Mary van Engeland overleed, kondigde radio Brisbane (Australië) het afsterven van Winston Churchill aan. Dat was natuurlijk een vreselijke blunder en misschien zal je daarover in de krant wel een en ander gelezen hebben. Weet je ook wat de speaker ter verontschuldiging wist in te brengen ? « Geachte luisteraars, die vergissing is toe te schrijven aan het feit dat de aankondiging van de dood van enkele beroemde personaliteiten met de daarbij behorende commentaar vooraf op platen werd vastgelegd... Onze technische dienst vergiste zich eenvoudig van plaat ! »

IK HEB DE DUIVEL GEZIEN

DOOR ALFRED GERARD.

GEILLUSTREERD DOOR
A. MACHEROT.

DAT was nu eens een gezellige avond », dacht mijnheer Vermeulen, terwijl hij huiswaarts keerde van een partijtje gegeven door zijn collega de onderwijzer van Soetekerke « En het wijntje dat m'n goeie vriend daar bovenhaalde was iets van 't patersvaatje ! Hm... Om duimen en vingeren van af te likken ! Lang geleden dat ik nog zo iets... »

De rest slikte meester Vermeulen in, en hij bleef als aan de grond genageld staan. Wat was dat ? In het midden van de weg gaapte een put... een brede diepe put.

— Hoe komt die put daar ? Hoe komt die put in het midden van de weg van Soetekerke naar Zwevegom ? De oorlog was toch lang gedaan en er vielen geen bommen meer ! In die omgeving en op die weg waren er trouwens nooit gevallen ! Misschien herstelt men deze steenweg, dat is hoogtijd trouwens, maar waarom zette de kantonnier dan geen vlaggetjes en hing hij geen rode lantaarn aan een paal ? Vergeten waarschijnlijk !

Vermeulen was er de man niet naar om daar in de klare maneschijn in het midden van de steenweg te blijven staan. Hij ging twee stappen achteruit, nam z'n aanloop, sprong... en kwam veilig aan de overkant terecht.

— Dat ging best, mompelde hij en wreef het zweet van z'n voorhoofd, ik moet de burgemeester verwittigen.

Nauwelijks drie stappen verder, neen, je zult het niet geloven, stond hij opnieuw voor een put...

— Een put gaat nog, zuchtte Vermeulen, maar twee neen, dat is niet meer « serieus » ! Hier is iets gebeurd, hier is een vreselijke ramp gebeurd... een aardbeving wellicht. Oei ! En indien die aardbeving Soetekerke vernield heeft ? Meester Vermeulen balde de vuisten, nam een krachtige aanloop en kwam veilig aan de overzijde van de put... Maar, en ditmaal zul je beslist zeggen dat ik overdrijf, alhoewel dit heus niet het geval is, drie stappen verder gaapte er een nieuwe put ! En, eens voorbij die derde put, kwam er een vierde, een vijfde, een zesde en zo voort. Heel de weg was er mee bezaaid !

Denk niet dat mijnheer Vermeulen een bangerik was. Integendeel. Tijdens de oorlog bewaakte hij in Zuid Frankrijk, vijftig kilometer achter de vuurlijn, een kleermagazijn, de bajonet op het geweer. Dat hij nooit een vijand zag was niet zijn schuld, dat kwam alleen omdat de vijand niet tot daar was durven komen !

Nu rilde de onderwijzer echter op z'n benen, want hij besefte dat die putten het werk waren van de duivel. Alleen Satan in hoogsteigen persoon was in staat een man die de algemene achting genoot op zulke wijze de-duivel-aan-te-doen.

Vermeulen zou links afslaan en een weg door het veld nemen. Maar, wat was dat ? In de klare maneschijn zag hij een monsterachtig hoofd met twee grote horens : Satan in levende lijve !

Op dit ogenblik nam de onderwijzer z'n jaspanden in z'n arm, sprong over de derde put, over de vierde, de vijfde, de zesde en over alle volgende gapende, zwarte kuilen. De angst had hem vleugels gegeven. Dan opeens waren er geen putten meer... De weg glansde in het heldere licht van de maan en honderd meter verder blonken de lichtjes van de herberg « In de Zoete Inval ». Zonder zich nog ééns om te keren, liep meester Vermeulen naar de herberg, stootte de deur open en liet zich uitgeput op een stoel vallen. Stel je voor wat een opschudding dat verwekte in het stille café waar de notaris, de dokter, de stationchef en de apotheker kalm ieder avond een kaartje legden. Ze kenden de onderwijzer niet anders dan uiterst deftig, correct en waardig, en nu zat hij daar ineengezakt te klappertanden met ogen die uitpuilden en bevende handen. Z'n hoed was hij verloren en zijn neusnijpertje hing triestig te bengelen aan z'n gouden kettingtje. De herbergier kwam toegesneld en goot de arme Vermeulen een teug Armagnac in de mond. Hij kikkerde er zo ver van op, dat hij kon fluisteren : « De duivel... de duivel... op de weg... Ik heb hem gezien... » Dan viel de arme man in zwijm.

Gelukkig had de herbergier nog iets dat hij alleen maar voor de grote gelegenheden uit de hoek haalde : Cognac van het jaar 1934. Die edele drank deed wonderen, want na enkele teugen was Vermeulen in staat heel de geschiedenis te vertellen. Moest om het even wie met deze historie voor de pinnen gekomen zijn, zou er een homerische lach door het dorp gegaan zijn. Nu bleef iedereen doodernstig en de dokter, een man die anders niet aan de duivel geloofde, ging de burgemeester uit z'n bed halen. De brave burgervader bromde nijdig toen hij de bel hoorde en toen hij zag dat het de dokter was, die hij onder ons gezegd niet kon uitstaan, werd hij woedend.

Toen hij hoorde waarover het ging, stormde hij de trap af en ging de veldwachter verwittigen. Deze veldwachter heette Napoleon en zijn vrouw Josephine. Het zal dus niemand verwonderen dat men over hem als « de keizer » sprak en daarbij veelbetekend knipoogde.

Intussen was er al heel wat volk op de been en de burgemeester van Soetekerke aanzag het als zijn plicht een kleine toespraak te houden :

— Burgers ! Soetekerke is in gevaar ! Misschien is ons land in gevaar ! Ik verwacht dat ieder van jullie zijn man zal staan ! Leve Soetekerke !

Dapper toog de hele troep op weg, de burgemeester en de veldwachter aan het hoofd en naast hen de dokter en de notaris gewapend met een stallantaarn.

— Licht uit, gebood de veldwachter die zijn taak zoals altijd zeer ernstig opnam. Jullie verwittigen de vijand en de maan schijnt toch klaar genoeg om de weg te zien !

Ze kwamen aan de uitgang van het dorp en zagen op de weg... grote, zwarte vlekken... Ze naderden en... stapten in de putten ! In de putten die er geen waren ! De goede Vermeulen had de zwarte schaduwen van de grote bomen langs de weg als bodemloze putten aanzien. Het was de maan, die de onderwijzer deze poets had gebakken en niet de duivel, want de woeste, meedogenloze satan die met zijn grote horens links van de weg stond was... ik durf het haast niet zeggen maar ik verzeker je dat het de zuivere waarheid is... een koe, een brave, domme koe !

DE WITTE RUITER

TEKST EN TEKENINGEN
VAN FRED FUNCKEN

Koenraad de Wolf geeft zijn soldaten opdracht een klopjacht te houden. Als ze het kruis van de Witte Ruiter boven de Galgenberg zien vlammen, vluchten ze verschrikt...

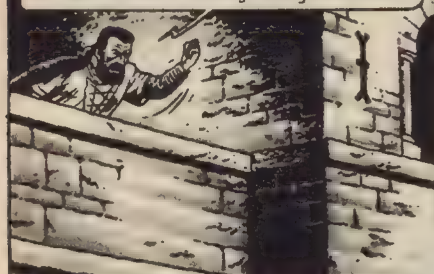
(Wordt voortgezet.)

De Kerels van Vlaanderen

TEKST EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De brief bericht dat de Franse koning en Willem van Normandië, de nieuwe graaf, met de voorhoede van het leger Brugge bereikt hebben....
De volgende dag stellen de Franse ridders en wapenknechten zich op rond het klooster terwijl de Gentenaars en Isegrims de stormtuigen klaarzetten. Daar verschijnt de koning, Lodewijk, bijgenaamd de Dikke. Hij geeft het sein voor de nieuwe aanval...

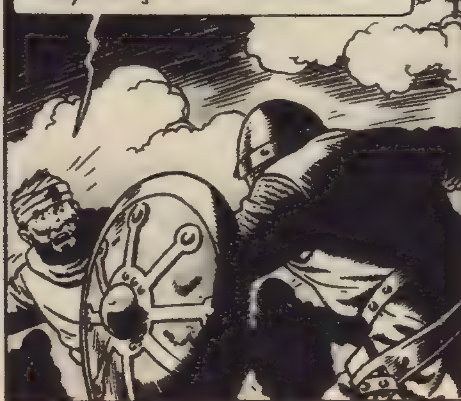

(Wordt voortgezet.)

GOUD VOOR ROME

Lambik, Suske en Wiske worden gevankelijk naar Rome gevoerd. In het gezicht van de machtige hoofdstad, velt Lambik een stier neer...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

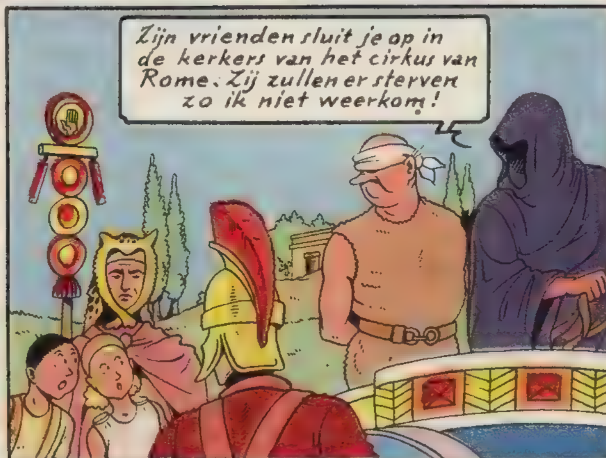

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

DE CAMPO BRANDT !

De hond herkent de stem en vliegt met blij geblaf naar Albenzio.

— Kom, Lobo, zegt Albenzio, zeg me eens wat je daar zo trouw bewaakt ?

De hond verdwijnt haast in het hoge gras als hij Albenzio voorgaat. In het gras ligt een merrie. Haar ogen zijn groot open van schrik en naast haar ligt een dood veulen.

— Dat is een van onze dieren, zegt Albenzio. We hebben mooi werk verricht ! We hadden toch moeten zien dat die merrie uitgeput was. Waarom het dier dan nog opgejaagd ? De hond is beter dan wij !

Enkele uren later kan de merrie weer opstaan. Ze steunt met de lange hals op een van de andere paarden. Lang besnuffelt ze haar jong, vooraleer ze begrijpt dat het niet met haar mee kan gaan. Ze is nu niet bang meer voor de mensen en gaat gewillig mee. Lobo springt echter rond de merrie en wil het goed, dat hem was toevertrouwd, niet zonder meer afstaan...

Conjuma klapt met zijn lange zweep en vloekt. Maar Lobo bekijkt hem met ogen waaruit vonken springen en vliegt naar Conjuma's hals. Deze is zo verrast, dat hij zelfs geen poging doet om zijn wapen te grijpen. Hij laat de armen langs het lichaam neerzakken en het is dat wat hem redt...

— Hier ! Hier, Lobo ! roept Albenzio. Lobo, ga je loslaten ! Kom dadelijk hier !

Lobo gehoorzaamt en laat zijn slachtoffer los.

— Nooit van m'n leven vergeet ik die hond nog, zucht Conjuma. Ik kan er echter niet boos om zijn... Het is een prachtbeest... Waarom was ik zo dom niet in te zien, dat het zijn taak was, de merrie uit Bento's stoet weer veilig bij de groep te brengen !

★

De fazendeiro keert van een inspectietocht door de weiden terug. De gaucho's lopen hem tegemoet en brengen opgewonden verslag uit. Lobo ligt aan de voeten van Albenzio en de merrie staat vlak bij de omheining.

— Indien die hond zodanig aan jou en het paard houdt, dan zie ik maar een oplossing, zegt de baas, jullie blijven alle drie bij mij !

Albenzio bukt zich en bekijkt de hond, dan antwoordt hij :

— Neen, patrâo, de hond houdt nog meer van de oude Fernando en ik trouwens ook.

— Dat wordt ingewikkeld ! In dit geval, Albenzio, zie ik me verplicht je de merrie te schenken.

Albenzio drukt de hand van zijn oude meester dankbaar. De fanzendeiro weert lachend af en zegt :

— We zijn nu buren, Albenzio, en buren moeten elkaar altijd goed verstaan, vooral in dit land !

De merrie went zich heel spoedig aan haar nieuwe omgeving. Wanneer Albenzio langs de omheining van de grote weide komt, loopt ze naar hem toe, hinnikt en wrijft de kop tegen de palen. Wanneer de man de hand uitsteekt om haar te strelen, springt ze vlug achteruit en legt de oren in de hals.

— Dat komt wel, lacht Fernando. Zo zijn de paarden nu eenmaal. Ze willen dat we vrienden worden maar ze zijn nog te bang voor ons.

Terwijl de merrie in de weide staat verlaat Lobo de hoeve niet meer. Hij loopt met het paard door de weide of ligt in het gras te slapen. Hij doet het werk van vijf waakhonden ! Wanneer Fernando de stoet naar de weide brengt, sluit hij de mars. Wanneer hij de dieren veilig weet, gebeurt het, dat hij in het naburige woud gaat jagen, doch 's avonds is hij weer op post en brengt de kudde naar de hoeve terug. Hij weet haarjuist wanneer hij 's morgens en 's avonds de koeien van de andere dieren moet scheiden om gemolken te worden. Albenzio noemt hem daarom « het uurwerk » !

★

Het gras is bruin en hard geworden op de campo. Een vaalgele hemel hangt over het land en windstoten warrelen het stof hoog op. Het droge gras kriept en kraakt. De paarden verzamelen de veulens in het midden van de stoet. Bento draaft gedurig rond hen heen. Af en toe heft hij de fiere kop en snuift lang. Hij voelt dat er ergens gevaar dreigt. Hij kijkt naar het Zuiden, vanwaar de hete wind komt en beeft...

Grijze rookpluimen drijven over de campo. De wind brengt nu het gekraak en geknetter van het bamboehout mee... De merrie, de leidster van de stoet, keert zich naar het Noorden en vertrekt in galop. Heel de stoet volgt haar... Maar ze volgen niet ordelijk, zoals anders, het lijkt veeleer een vlucht. Links en rechts van hen vluchten de buffels in grote kudden, de staart rechtop, de kop tegen de grond... Ze vluchten allemaal voor het vuur. Slechts enkele paarden kunnen de merrie blijven volgen, de

De stoet van Bento draaft weer over de campo en Lobo waakt over zijn vrienden. De gaucho's van de Santa Thereza fazenda hebben echter de hoop niet opgegeven de stoet naar de stal te drijven. Telkens ze het proberen moeten ze echter met Lobo afrekenen. Albenzio herkent de grijze hond die regelmatig naar de hoeve van Fernando komt...

anderen raken verloren tussen de machtige buffelkudde. Bento draaft rond de kudde en tracht zijn paarden terug te vinden, doch steeds komen er langs alle kanten nieuwe kudden aanstormen en het lijkt vergeefse moeite...

De wind draait. De vlammen slaan hoger en weldra regent het asse en verbrande bladeren op de ruggen van de opgejaagde, bange dieren.

★

Dan wordt Bento als door de paniek aangegrepen. Hij richt zich in al zijn lengte op, galoppeert voorbij de buffels en springt over de dieren, die hem de weg versperren. De buffels en de paarden veranderen van richting. Ze lopen naar de rivier toe. Bento loopt nog alleen voor de rode vijand, die hem van drie kanten insluit. Brandende voorwerpen vallen rond hem neer en de hete lucht verbrandt zijn neusgaten.

Hij loopt nog steeds recht voor zich uit, zijn wilde manen in de wind. Plotseling struikelt hij over een onzichtbare hindernis en valt zwaar neer.

Hij hoort hoe alles rond hem kraakt en knettert en hoe de hitte steeds dichter komt. Kreunend van pijn en angst, kruipt hij uit de gracht waarin hij gevallen is. Zijn poten rillen, zijn knieën buigen onder zijn gewicht...

Plotseling ruikt hij de nabijheid van het water en ziet, op geringe afstand, een klein groen eiland. Met inspanning van al zijn krachten, gelukt het hem over het hoge riet te springen en valt met een zware plof in een moeras.

Het groen, koel slijk sluit zich rond hem. Hij voelt geen vaste grond onder de hoeven... Langzaam zakt hij dieper en dieper. Ten slotte steken nog alleen hoofd en hals boven het slijk uit. Verdronken boomstammen en dikke takken ondersteunen zijn lichaam. Vaster en vaster sluit het slijk en het duurt niet lang of Bento kan niet meer bewegen. Hij is de gevangene van het verraderlijk moeras...

(Wordt voortgezet)

VOLGENDE WEEK :

LOBO VERGEET ZIJN VRIENDEN NIET

POM EN TEDDY

Tekst en tekeningen van Frans Craenhals

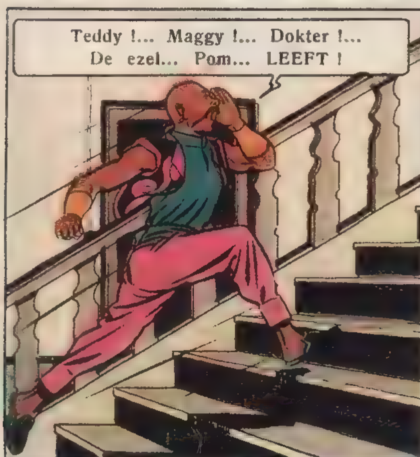
Dokter Alexis verzorgde Pom en verleende onze vrienden gastvrijheid. Pom ijlde en, vóór iemand hem kon weerhouden sprong hij in een beek...

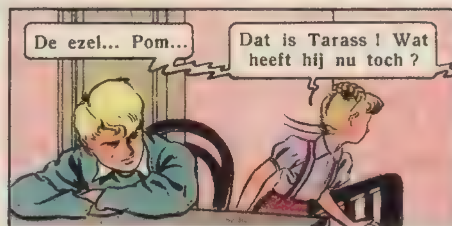

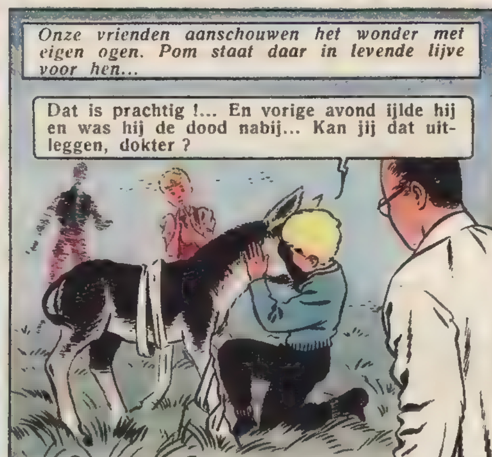

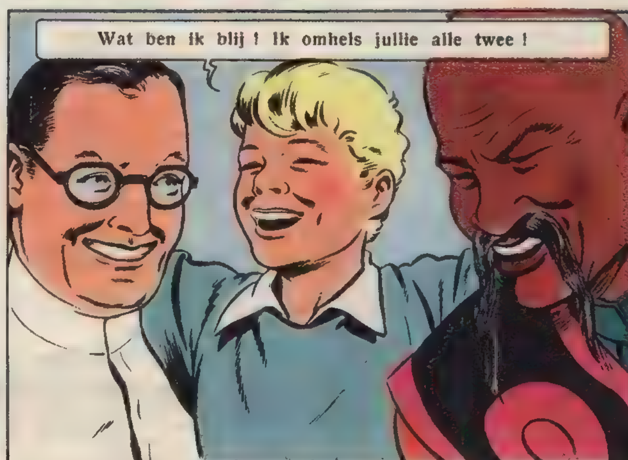

(Wordt voortgezet.)

HET GELE TEKEN

Nadat prof. Vernay, journalist Macomber en rechter Calvin ontvoerd werden door het Gele Teken, gaat Blake naar Dr Septimus daar hij meent dat ook deze gevaar loopt...

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

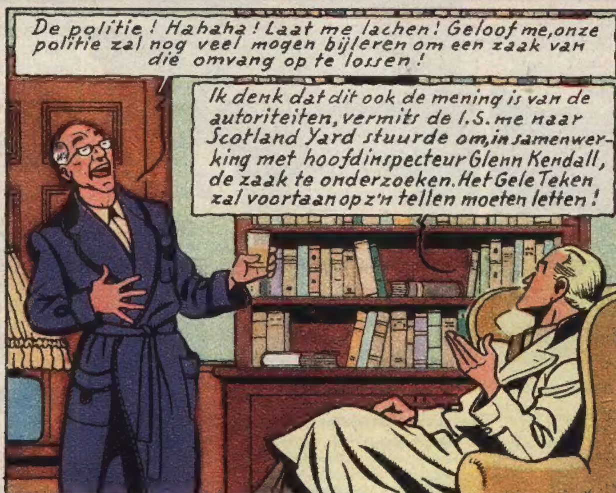

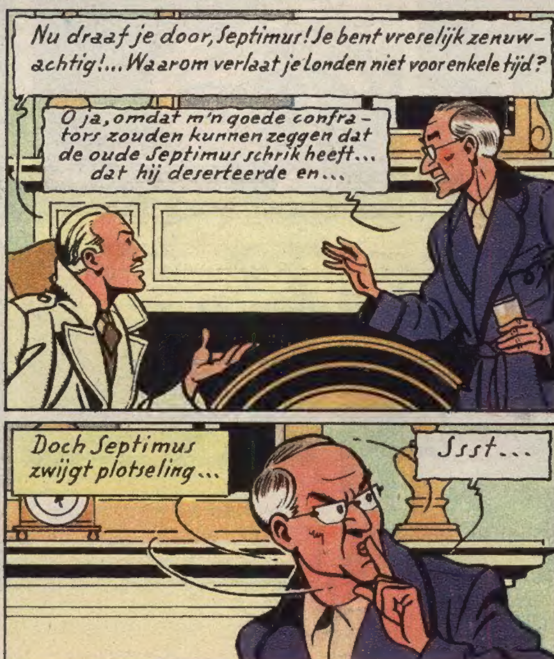

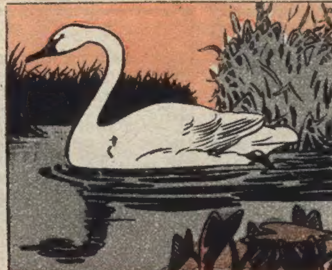

(Wordt voortgezet.)

HET ZEEHONDENEILAND

Mark Trail liep in de val, door Barke Dudley gespannen. Met de handboeien aan wordt hij aan een boom gebonden. Andy wordt in bedwang gehouden door de revolver van Barke Dudley...*

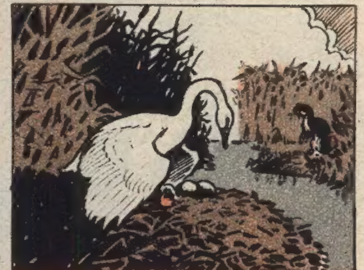

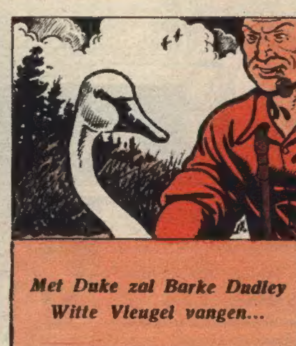

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE op reportage

ZO MAAKT MEN EEN FILM

IK HEB DE GRIEP

EEN ziekte die voor ons klimaat typisch is, is de griep. Hoe dat begint ? We verlaten een overhitte plaats en komen haast zonder overgang in een koude, vochtige lucht. We voelen op dat ogenblik een prikkeling in de neus en niezen. Meestal blijft het dan daarbij tot we thuis komen en zo onvoorzichtig zijn, dadelijk in een verwarmde plaats te gaan zitten. Dan beginnen de niessalvo's en aan het gesnuit komt er geen einde, onze ogen tranen en we krijgen een gezwollen, pijnlijke keel. Ten slotte komt er nog hoofdpijn bij of zwaar hoofd zonder meer, met oorsuizen en een algemeen gevoel van slapte. Iedereen zegt op dit ogenblik : « Ik heb de griep ». Juister ware het, dit een verkoudheid te noemen, want griep is eigenlijk een erge, zware ziekte, die in epidemieën opkomt.

Wanneer er bij een gewone verkoudheid geen besmetting bijkomt, is men er gewoonlijk nogal vlug vanaf. Wat is nu een verkoudheid ? De slijmvliezen van onze luchtwegen reageren op een prikkeling, die is een plots groot verschil van temperatuur, ze zwellen op. Alle cellen worden groter, hun beschuttende membraan wordt dunner, barst bijna en wordt toegankelijk voor microben, die altijd in onze neus en keel verblijven. Het is dus van groot belang die microben het binnendringen te beletten, anders krijgen we een etterige, neus- of luchtpijpontsteking. Er bestaan twee mogelijkheden deze onaangename gastjes buiten te houden : de slijmvliezen doen ontzwellen en zo vaster en ondoordringbaar te maken, ofwel de membraan van alle cellen afzonderlijk verstevigen. Dit laatste gaat op uitstekende wijze met aspirine.

De aspirine was in de vergeethoek geraakt, maar recente opzoekingen hebben bewezen dat ze als cement werkt op die vliezen die elke cel omgeven. Wanneer men, zohaast men de eerste tekens van een verkoudheid bespeurt, twee à drie aspirines neemt in wat water, daarna een stevige borrel of een glas warme wijn en in bed kruipt, voelen we ons de volgende dag weer fit.

Drs H. VAN DE VOORDE.

HEB je nog nooit gehoord hoe een film gemaakt wordt ? Dat vertel ik je in enkele woorden : Een « scenarist » heeft een idee dat in zijn brein ontstaan is, of dat hem ingegeven werd door een succesrijk toneelstuk of een roman. Hij maakt een algemene schets van het verhaal en gaat daarmee zijn baas of een « producer » opzoeken. Deze leest het scenario, zegt ja of neen.

De wagen die je op deze foto ziet is de rollend klankstudio van de « Cinecitta » ofte Romeinse filmstad, die tijdens het spel de dialoog van de spelers opneemt, terzelfdertijd als de camera de beelden vastlegt.

Zo het ja is, dan krijgt de scenarist opdracht zijn plan uit te werken. Dat wordt in alle opzichten onderzocht, besproken, gewijzigd en aangepast aan de middelen die men krijgt voor het verwezenlijken van het scenario. Zodra men tot de definitieve tekst gekomen is, gaat de «dialogist» aan het werk, de «filmsterren» die men voor de verschillende rollen heeft uitgekozen, worden aangesproken. Men maakt contracten. « Costumiers » worden aan het werk gezet. Decors opgetimmerd. Goede hoekjes gezocht voor de openluchtopnamen, enz., enz. De rollen worden ingestudeerd, onder de leiding van de « regisseur ». Een « souffleuse » is er doorgaans niet, maar wel een «script-girl» die alle teksten volgt en als opdracht heeft op de kleinste details te waken. Wanneer de spelers dan hun rollen kennen, het speelplan hebben ingestudeerd, gaat men tot de opnamen in de studio's en buiten over. Daarvoor worden de spelers «gekleed», «gegrimeerd»», en dan neemt de « cameraman » plaats achter zijn reusachtig toestel.

Daarna worden alle opnamen ontwikkeld, aan elkaar gezet ofte « gemonteerd ». Dan zorgt men voor de klankband (muziek) en intussen werkt de «publiciteitsafdeling» van de filmmaatschappij reeds op volle toeren aan de voorbereiding van de campagne die de film moet lanceren. De Italiaanse filmmaatschappijen beschikken niet over veel geld. Ze trachten dus zoveel mogelijk in een gewone omgeving, zonder al te veel decors, klederdrachten, enz., te filmen. De film is er doorgaans niet slechter om, integendeel. Herinner je maar « Don Camillo » e. a.

JOHAN.

Toen ik tijdens mijn verblijf te Rome het plein vóór het Quirinaal wou oversteken, zag ik daar plots een hele stoet camions aankomen, en allerlei materiaal uitpakken. Daar zou gefilmd worden. Daar wou ik bij zijn.

Hier zie je de heldin en de held van de film van de Italiaanse regisseur Blasetti die hun spel herhalen, terwijl de regisseur zelf achter de camera zit om het effekt van de opname te bestuderen.

Toen ik van Blasetti zelf een opname wou maken, keek hij me kwaad aan en vroeg me wie mij de toelating gegeven had daar te fotograferen. Daar ik hem het antwoord schuldig moest blijven, mocht ik zien dat ik me uit de voeten maakte...

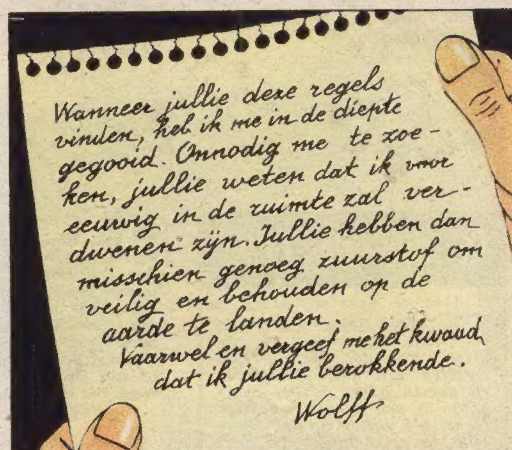
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

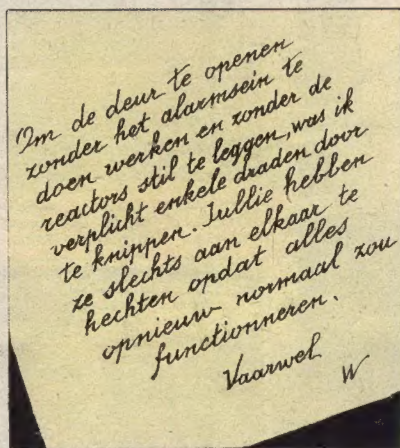
Onze vrienden keren met de maanraket naar de aarde terug. Men stelt de verdwijning vast van Wolff en kapitein Haddock en Kuifje, die het ergste vrezen, dalen af in het ruim...

(Wordt voortgezet.)